

UTASSY JÓZSEF

Levél Istenhez

Drága Senkim!

*Végtére is ki vagy te?
Végtére is ki vagy te, mondd?!
Agyunk csillagi sejtelme?
Vagy mennyei bolond?
kihez hiába sírunk,
zokogunk,
mert nem tudja:
mi a gond!*

*Mutasd,
mutasd meg hát,
mutasd meg hát magad,
te,
kit immár a félvilág
tagad,
tagad,
tagad!*

*És tagadlak én is,
Drága Senkim,
látod,
tagadom ostoba,
hülye túlvilágod,
tagadván tagadom,
amint látva látod.*

*Megmondanád, hogyan,
hogyan is volt szíved
egy karonülőnek
sorsát gyászba vonni?*

*Megmondanád?!
Mondd csak!
Már nem tudok zokogni.*

*És van-e sejtelled
arról, hogy mit érez
a vágyvert menyecske,
ki öltözik gyászba,
talpig mint a holló,
s a denevér este?*

*S ha sújt tekintete,
az cikkanat fecske.*

*Nincs neked sejtelled
arról, mit gondol a
fekete menyecske.*

*S miért nem kaptad el
selyem cukorkámat?!*

*Röpült, vidult feléd
a fellegek alá
egy cifra vasárnap,
napján ama józan,
fényes csalódásnak.*

*Hallottam én hallván:
szomorú cukorkám
földre miként esett,
bánatában szegény
be is szakajtott egy
laskás töklevelet.*

*És akkorát koppant,
nagyobbat annál is,
amikorát szívem,
a gyerekszív dobbant.*

Feleségemhez

*Gyász asszonya,
kedves,
áldott
fekete hölgy,
bánat-bántott,
szabad-e háborgatni,
mondd,
szent magányod?*

*Érte,
kiért a Zambézi
zokog,
ne űzd világgá
mosolyod,
a holtakat
ne ébresztgesd,
asszonyok
asszonya,
kedves!*

*Arany
kirakatokból,
nézd,
hazahozom
neked a fényt:
gyönyörítse
nagyra
kerek,
engem fürkésző
szemedet!*

Halkan

*Bocsánat,
ezer bocsánat,
de én megöregedtem.*

*Nem leszek ott a barrikádon,
ahol elvérzett annyi álmom,
lázás,
lázaszó ifjúságom.*

*Bocsánat,
ezer bocsánat:
a lélek ép,
a test sivár rom.*